

Rolnummer 1490
Arrest nr. 11/2000 van 2 februari 2000

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 27, vierde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, gesteld door de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, E. Cerexhe, A. Arts, R. Henneuse en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij beslissing van 10 december 1998 in zake D. Herman, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 17 december 1998, heeft de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (RIZIV) de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 27, vierde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie bedoeld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het, onder referte aan artikel 27, derde lid, van de wet van 14 juli 1994, het advies van de Dienst voor geneeskundige controle oplegt over het advies van de Technische geneeskundige raad dat op verzoek van de Commissie van beroep wordt uitgebracht, terwijl het RIZIV, middels zijn Dienst voor geneeskundige controle, betrokken is in het geding voor de genoemde Commissie als tegenpartij van de appellant, zorgverlener, in het kader van de artikelen 155, derde en zesde lid, en 156, eerste, derde en vierde lid, van de wet van 14 juli 1994 en terwijl die Dienst voor geneeskundige controle zijn rechten van verdediging kan laten gelden in het kader van de rechtspleging voor de Commissie van beroep, los van artikel 27, vierde lid, voormeld, met name aan de hand van verslagen van de geneesheer-inspecteur, die verslaggever is voor de Commissie van beroep en die de standpunten van de genoemde dienst vertegenwoordigt ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Na op 1 december 1995, 8 augustus 1996 en 18 april 1997 te zijn gehoord door de geneesheer-inspecteur van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, is D. Herman voor de beperkte kamer van die Dienst gebracht omdat « hij heeft toegestaan dat in zijn naam verstrekkingen in rekening werden gebracht voor de ziekte- en invaliditeitsverzekering (Z.I.V.), die niet in rekening konden worden gebracht onder de voorwaarden waarin ze waren uitgevoerd, met als gevolg een onverschuldigde uitbetaling voor de verzekering ».

De betwiste verstrekkingen op het gebied van digestieve endoscopie bedoeld in artikel 20, § 1, c, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen zijn voorbehouden aan de geneesheren-specialisten in de gastro-enterologie, maar kunnen aanverwant zijn met andere specialiteiten.

Het geschil heeft betrekking op de interpretatie die moet worden gegeven aan zowel de algemene regel van verwantschap bepaald in artikel 10, § 4, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen als aan de verstrekkingen op het gebied van digestieve endoscopie die in de zin van de artikelen 20, § 1, c, en 25, § 4, van diezelfde nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen als aanverwant kunnen worden beschouwd en, ten slotte, aan de door artikel 26, § 5 bepaalde voorwaarden van dringendheid waarin het mogelijk is supplementen in rekening te brengen voor dringende technische verstrekkingen.

Volgens het comité dat D. Herman voor de beperkte kamer van de Dienst voor geneeskundige controle heeft gebracht, zijn de verstrekkingen op het gebied van digestieve endoscopie die door hem zijn verleend, niet in overeenstemming met de bepalingen van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en kunnen zij bijgevolg niet in rekening worden gebracht voor de verzekering voor geneeskundige verzorging. Dat bezwaar is door de beperkte kamer vastgelegd in haar beslissing van 16 december 1997.

D. Herman heeft voor de Commissie van beroep doen gelden dat de beperkte kamer ten onrechte ervan is uitgegaan dat de verstrekkingen die hij had verleend in het kader van een wacht- en urgentiedienst door een als specialist in de chirurgie erkende geneesheer niet in rekening konden worden gebracht voor de verzekering.

De Commissie van beroep, die ervan uitging dat er een probleem rees van interpretatie van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, heeft het advies gevraagd, binnen een termijn van drie maanden, van de Technische geneeskundige raad die bij de Dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV is ingesteld, en heeft beslist dat dit advies bij het dossier zou worden gevoegd opdat alle partijen ervan kennis kunnen nemen voordat zij zelf uitspraak doet.

De Commissie heeft op 27 mei 1998 het advies van de Technische geneeskundige raad ontvangen, waarna de partijen conclusies hebben genomen. De eiser in hoger beroep heeft de Commissie echter gevraagd het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen met betrekking tot de verenigbaarheid van artikel 27, vierde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het met verwijzing naar het derde lid van diezelfde bepaling een advies oplegt van de Dienst voor geneeskundige controle over het advies van de Technische geneeskundige raad dat op verzoek van de Commissie van beroep wordt gegeven, voordat dit laatste advies wordt ingediend, terwijl de Dienst voor geneeskundige controle als tegenpartij voor de genoemde Commissie in het geding wordt geroepen in het geschil met de zorgverstreker, in het kader van de artikelen 155, derde en zesde lid, en 156, eerste, derde en vierde lid, van de wet.

De Commissie van beroep heeft, enerzijds, vastgesteld dat zij een administratief rechtscollege was en, anderzijds, dat het RIZIV partij is in het geding tegen de eiser in hoger beroep. Zij heeft ook rekening gehouden met het beginsel van gelijke wapens dat voor elk rechtscollege moet worden nageleefd en heeft dan ook beslist de bovenvermelde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 17 december 1998 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 23 februari 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 6 maart 1999.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 8 april 1999 ter post aangetekende brief;
- D. Herman, wonende te 6800 Freux, rue de la Cortaille 28, bij op 9 april 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 26 april 1999 ter post aangetekende brieven.

D. Herman heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 25 mei 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 26 mei 1999 en 30 november 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 17 december 1999 en 17 juni 2000.

De Ministerraad heeft een memorie van wederantwoord ingediend bij niet-aangetekende brief op 23 juni 1999.

Bij beschikking van 10 november 1999 heeft de voorzitter in functie de zetel aangevuld met rechter M. Bossuyt.

Bij beschikking van 10 november 1999 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 7 december 1999.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 15 november 1999 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 7 december 1999 :

- zijn verschenen :

. Mr. M. Vanden Dorpe, advocaat bij de balie te Luik, voor D. Herman;

. Mr. C. Saels *loco* Mr. G. Demez, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Cerexhe en H. Boel verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1.1. De wetsbepaling die erin voorziet dat een advies kan worden geëist van de Technische geneeskundige raad preciseert niet op welke wijze dat advies moet worden gegeven.

In deze zaak heeft de Commissie van beroep het advies van de Technische geneeskundige raad gevraagd om het bij het dossier van de rechtspleging te voegen, waarna de eiser in hoger beroep en de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV vervolgens werden verzocht kennis ervan te nemen, opdat de eiser in hoger beroep eventueel conclusies neemt en de Dienst voor geneeskundige controle een aanvullend verslag uitwerkt.

In werkelijkheid heeft de Dienst voor geneeskundige controle geen formeel advies gevoegd bij het advies van de Technische geneeskundige raad, maar heeft hij zich in de vorm van een aanvullend verslag van de geneesheer-verslaggever over dat advies uitgesproken. Men kan zich bijgevolg de vraag stellen of het doel dat door artikel 27, vierde lid, wordt nagestreefd, namelijk zowel het advies van de Technische geneeskundige raad als dat van de Dienst voor geneeskundige controle aan de instantie bezorgen die uiteindelijk een beslissing moet nemen, wel is bereikt.

Volgens die teleologische interpretatie van artikel 27, vierde lid, zou men zich bijgevolg kunnen afvragen of men niet moet besluiten dat te dezen die bepaling zou zijn nageleefd : de Dienst voor geneeskundige controle werd verzocht zijn advies te geven aan de Commissie van beroep en heeft dat concreet kunnen uitbrengen.

De vereiste van een advies van de Dienst voor geneeskundige controle over het advies van de Technische geneeskundige raad zou een inhoudelijke vereiste zijn en niet een vormvereiste. In dat geval zou de prejudiciële vraag zonder voorwerp zijn.

A.1.2. Uit de formulering van de prejudiciële vraag blijkt dat de Commissie van beroep artikel 27, vierde lid, interpreteert alsof het advies van de Dienst voor geneeskundige controle over dat van de Technische geneeskundige raad vereist zou zijn. Hierdoor spreekt de Commissie van beroep zich niet uit over de sanctie die zou zijn verbonden met het ontbreken van een advies van de Dienst voor geneeskundige controle over het advies van de Technische geneeskundige raad.

Mocht de Commissie van beroep van mening zijn dat in geval van onregelmatigheid het advies van de Technische geneeskundige raad uit de debatten zou moeten worden geweerd, zou het verschil in behandeling tussen de zorgverstreker, als eiser in hoger beroep, enerzijds, en het RIZIV, vertegenwoordigd door zijn Dienst voor geneeskundige controle, anderzijds, het volgende zijn : de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV geeft een advies over het advies van de Technische geneeskundige raad voordat dit laatste advies aan de Commissie van beroep wordt overgemaakt, en kan eveneens zijn rechten van verdediging doen gelden voor de Commissie van beroep, los van artikel 27, vierde lid, in zijn hoedanigheid van partij, meer bepaald door verslagen op te stellen die worden gelezen, neergelegd en verdedigd voor die Commissie van beroep. Artikel 27, vierde lid, bepaalt echter niet dat de eiser in hoger beroep moet worden verzocht zijn advies mee te delen over het advies van de Technische geneeskundige raad. Hij kan echter wel zijn standpunt verdedigen door middel van geschreven stukken die worden neergelegd en verdedigd voor de Commissie van beroep.

Uit de formulering van de prejudiciële vraag kan niet worden opgemaakt of de Commissie van beroep, met betrekking tot de rechten van verdediging van de partijen, een verschil in behandeling beoogde op het gebied van de debatten die voor haar worden gevoerd dan wel op dat van de wijze waarop het advies van de Technische geneeskundige raad tijdens het onderzoek van de zaak wordt ingewonnen.

A.1.3. Naast zijn opdracht van controle en rechtsvordering is de Dienst voor geneeskundige controle op grond van artikel 27, vierde lid, eveneens bevoegd om advies te geven over het advies of de voorstellen van de Technische geneeskundige raad. Aangezien de criteria die door elk van die organen in aanmerking worden genomen, verschillen, is het mogelijk dat hun adviezen uiteenlopend zijn. Daarom heeft de wetgever het nuttig geacht dat de instantie die een beslissing moet nemen, dat met een perfecte kennis van zaken doet, dit wil zeggen nadat zij het advies van die twee organen heeft gekregen.

Indien artikel 27, vierde lid, zeer letterlijk wordt geïnterpreteerd, moet de Dienst voor geneeskundige controle worden verzocht een advies te geven, dat moet worden gevoegd bij het door de Commissie van beroep gevraagd advies van de Technische geneeskundige raad. Op die manier geeft hij een eerste keer zijn standpunt weer. Tijdens de terechtzitting voor de Commissie van beroep wordt de verslaggever van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV eveneens gehoord in zijn verslag en zijn middelen gedurende de debatten voor de Commissie van beroep, en kan hij op die manier een « tweede » keer zijn middelen doen gelden.

De eiser in hoger beroep echter kan maar tijdens de debatten voor de Commissie van beroep voor de eerste keer zijn middelen voor haar doen gelden.

Zo zou er schijnbaar een verschil in behandeling bestaan : de Dienst voor geneeskundige controle zou twee gelegenheden hebben om zijn standpunt mee te delen, terwijl de zorgverstreker als eiser in hoger beroep daartoe slechts één enkele gelegenheid zou hebben.

Dat verschil in behandeling is puur formeel en veroorzaakt in werkelijkheid geen enkel nadeel voor de eiser in hoger beroep.

De Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV treedt immers op bij het vervullen van twee verschillende opdrachten : het geven van advies en het bestraffen van overtredingen.

De standpunten van de Technische geneeskundige raad en van de Dienst voor geneeskundige controle worden in de vorm van adviezen aan de Commissie van beroep medegedeeld. Die adviezen zijn op geen enkele manier dwingend. Zij binden op geen enkele wijze de Commissie van beroep. Deze laatste is bijgevolg volledig vrij om die adviezen geheel of gedeeltelijk niet te volgen. Aangezien de partijen geen enkel nadeel lijden, is het louter formeel verschil in behandeling dat door artikel 27, vierde lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 ontstaat, in overeenstemming met het criterium van evenredigheid ten opzichte van het beoogde doel, namelijk de Commissie van beroep die uitspraak moet doen vollediger informeren. De in het geding zijnde bepaling schendt bijgevolg de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie niet.

A.1.4. Subsidiair zou men kunnen onderzoeken of de eiser in hoger beroep en de Dienst voor geneeskundige controle gelijke « wapens » hebben ten opzichte van de uitwerking van een advies door de Technische geneeskundige raad, in het kader van het onderzoek van de zaak door de Commissie van beroep.

Dat is wel degelijk het geval. Het advies van de Technische geneeskundige raad moet vergezeld zijn van een schriftelijk advies van de Dienst voor geneeskundige controle. Beide adviezen worden overgezonden aan de instantie die erom gevraagd heeft, te dezen de Commissie van beroep. De partijen worden dus op geen enkele wijze verschillend behandeld.

In het onwaarschijnlijke geval dat men, in tegenstelling tot de bewoordingen van artikel 27, derde en vierde lid, ervan zou moeten uitgaan dat de Technische geneeskundige raad kennis moest hebben van het advies van de Dienst voor geneeskundige controle alvorens een eigen advies te geven, zou men zich kunnen afvragen of de eiser in hoger beroep over dezelfde « wapens » beschikt als de Dienst voor geneeskundige controle om het advies van de Technische geneeskundige raad te beïnvloeden.

In de eerste plaats moet in dit geval worden onderstreept dat de bewoordingen van de wet niet bepalen dat de Dienst voor geneeskundige controle of de eiser in hoger beroep voorafgaandelijk hun standpunt aan de Technische geneeskundige raad meedelen.

Vervolgens bevat de beslissing van de Commissie van beroep om de Technische geneeskundige raad een advies te vragen reeds een beknopte weergave van het standpunt van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV en van de eiser in hoger beroep. De Technische geneeskundige raad wordt dus geïnformeerd omtrent de stellingen van elke partij.

In ieder geval is het de Commissie van beroep bij geen enkele wets- of verordeningsbepaling verboden om, wanneer zij het advies vraagt van de Technische geneeskundige raad, aan die raad de twee meningen, namelijk die van de Dienst voor geneeskundige controle en die van de zorgverstrekker, *in extenso* mee te delen, opdat de Technische geneeskundige raad zich met kennis van alle elementen van het debat kan uitspreken.

Ten slotte is het advies van de Technische geneeskundige raad niet dwingend voor de Commissie van beroep. Zowel de eiser in hoger beroep als de Dienst voor geneeskundige controle kunnen alle door hen nuttig geachte kritiek uiten over dat advies van de Technische geneeskundige raad.

Men ziet niet in op welk vlak een van beide partijen niet over dezelfde « wapens » zou beschikken in het onderzoek van de zaak door de Commissie van beroep.

Hieruit moet dan ook worden afgeleid dat artikel 27, vierde lid, van de wet van 14 juli 1994 de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie niet schendt.

Standpunt van D. Herman

A.2.1. Het betwiste artikel 27, vierde lid, van de wet van 14 juli 1994 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Aangezien het RIZIV immers, via de Dienst voor geneeskundige controle, als tegenstrever van de zorgverstrekker partij is in het geding in een administratieve geschilprocedure, moet op het gebied van de procedure het beginsel van gelijke wapens worden nageleefd, dat deel uitmaakt van een algemeen beginsel van het Belgisch recht, namelijk de rechten van verdediging. Het beginsel van gelijke wapens is onafscheidelijk verbonden met om het even welke rechterlijke handeling, of het nu gaat om een strafgerecht, een burgerlijk rechtcollege of een administratief rechtcollege. Dat beginsel wordt hier niet nageleefd, aangezien het RIZIV, als instantie die buiten de debatten voor de Commissie staat, via diezelfde Dienst voor geneeskundige controle de Commissie ook advies moet geven.

Volgens de lering van het Arbitragehof sluiten de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Te dezen berust het verschil in behandeling tussen rechtsonderhorigen op geen enkel objectief en redelijk verantwoordingscriterium aangezien, enerzijds, er geen sprake is van wijziging van de nomenclatuur noch van een advies dat door de Technische geneeskundige raad in dat geval wordt gegeven (bestaansreden zelf van artikel 27,

vierde lid, van de wet) en aangezien, anderzijds, de Dienst, met inachtneming van de beginselen van tegenspraak en gelijke wapens, elk verslag of om het even welke conclusies tijdens de debatten voor de Commissie van beroep kan voorleggen en dat trouwens heeft gedaan zoals die Commissie opmerkt, om zijn rechten van verdediging te doen gelden in het kader van de procedure voor de Commissie, en dat los van artikel 27, vierde lid, van de wet.

A.2.2. In de memorie van antwoord wordt onderstreept dat de Ministerraad goed weergeeft waarin het verschil in behandeling bestaat tijdens de debatten voor de Commissie van beroep. Hij doet immers opmerken dat de Dienst voor geneeskundige controle een dubbele opdracht heeft. De eerste bestaat in het controleren van de prestaties op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 (artikel 139, 1°); de tweede - parallelle - opdracht in het uitoefenen van de bevoegdheid om advies te geven over adviezen of voorstellen van de Technische geneeskundige raad (artikel 27, vierde lid). Hij preciseert dat het om twee verschillende opdrachten gaat : enerzijds advies geven en anderzijds overtredingen bestraffen.

De Ministerraad doet vervolgens opmerken dat, wat betreft de bevoegdheid om advies te geven, de criteria die door elk van de organen in overweging worden genomen, aanleiding kunnen geven tot uiteenlopende adviezen. Daarom heeft de wetgever het nuttig geacht dat de instantie die een beslissing moet nemen, dat met volledige kennis van zaken doet, dit wil zeggen na het advies van die twee organen te hebben gekregen.

Wat de criteria betreft die door de Dienst voor geneeskundige controle in aanmerking moeten worden genomen, bestaat er geen andere mogelijkheid dan te verwijzen naar de parlementaire voorbereiding en naar de rechterlijke beslissingen ter zake.

Het verschil in behandeling is dus niet louter formeel doordat het zou voortvloeien uit het feit dat de Dienst voor geneeskundige controle twee gelegenheden zou hebben om zijn standpunt mee te delen (eerst in zijn advies, vervolgens via de verslaggever in de Commissie), terwijl de zorgverstrekker hiertoe slechts één gelegenheid heeft (voor de eerste keer voor de Commissie). De overwegingen op grond waarvan de Dienst in zekere zin als expert een advies zou geven terwijl hij partij is in het geding, kunnen verschillen van die van conclusies of verslagen die hij als partij voor de Commissie indient; wat dat advies betreft zou het alleen kunnen gaan om de gevolgen van de genomen maatregelen, naast een loutere kwestie van toepassing van de nomenclatuur die de zorgverstrekker op straffe van sanctie moet naleven, los van elke andere overweging die een reden zou zijn om hem te dagvaarden (artikelen 141, § 2, en 156 van de wet).

Zelfs indien men ervan uitgaat dat de Dienst voor geneeskundige controle in de conclusies van zijn aanvullend verslag enkel een identiek standpunt zou kunnen innemen als in het advies, zou dat niet wegnemen dat de rechten van verdediging van de zorgverstrekker zijn geschonden.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de overeenstemming van artikel 27, vierde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Volgens dat artikel moet de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV een advies uitbrengen over het advies van de Technische geneeskundige raad dat de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle kan vragen wanneer zij een geschil behandelt. Hieruit zou volgens de Commissie van beroep, die het Hof een vraag stelt, een verschil in behandeling voortvloeien tussen de zorgverstrekker als eiser in hoger beroep

en de tegenpartij, het RIZIV (Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering) optredend bij monde van de Dienst voor geneeskundige controle.

B.2.1. Artikel 27 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, waarvan het vierde lid het onderwerp is van de vraag, bepaalde, vóór de wijziging ervan bij de wet van 25 januari 1999 :

« Bij de Dienst voor geneeskundige verzorging worden een Technische geneeskundige raad, een Technische tandheelkundige raad, een Technische raad voor ziekenhuisverpleging, een Technische raad voor kinesitherapie, een Technische farmaceutische raad, een Technische raad voor farmaceutische specialiteiten, een Technische raad voor de betrekkingen met de farmaceutische industrie en een Technische raad voor implantaten ingesteld. Deze raden worden ingesteld bij de overeenstemmende overeenkomsten- of akkoordcommissies of bij de Geneesmiddelencommissie, en, bij gebreke daarvan, bij het Verzekeringscomité.

Die raden doen de voorstellen en verstrekken de adviezen die zijn bedoeld in artikel 35, § 2.

De Technische geneeskundige raad en de Technische tandheelkundige raad zijn bevoegd om adviezen te geven over de interpretatie van de nomenclatuur, met name aan de beperkte kamers en aan de commissies van beroep, die respectievelijk bedoeld zijn in de artikelen 141, § 1, eerste lid, 9°, en 155.

Elk van deze voorstellen of adviezen zoals bedoeld in het tweede en derde lid moet vergezeld zijn van een schriftelijk advies van de Dienst voor geneeskundige controle. Dit advies wordt geacht te zijn gegeven door de Dienst voor geneeskundige controle indien het niet is geformuleerd binnen de termijn van vijftien dagen nadat deze dienst hierom werd verzocht. »

B.2.2. Artikel 139 van de voormelde wet van 14 juli 1994 bepaalt :

« In de schoot van het Instituut wordt een Dienst voor geneeskundige controle ingesteld wiens opdracht erin bestaat :

1° de prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging en de uitkeringsverzekering te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van deze gecoördineerde wet en haar uitvoeringsbesluiten;

2° de kwantiteit van de voorgeschreven of verleende verzorging te beoordelen en uitvoering te geven aan de beslissingen van de commissies bedoeld in artikel 142. »

B.3.1. Uit de twee voormelde bepalingen blijkt dat de Dienst voor geneeskundige controle een dubbele opdracht heeft : enerzijds, controleert hij of de prestaties van de geneesheren reëel zijn en in overeenstemming met de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en bestraft hij in voorkomend geval de overtredingen; anderzijds, brengt diezelfde Dienst ook een advies uit over het advies van de Technische geneeskundige raad, wanneer die raad een technisch advies moet geven hetzij in het kader van een voorstel tot wijziging van de nomenclatuur, hetzij in het kader van een geschil over de interpretatie van de nomenclatuur voor de beperkte kamer of voor de Commissie van beroep.

B.3.2. In de interpretatie die de verwijzingsrechter aan artikel 27, vierde lid, geeft, dient het advies van de Dienst voor geneeskundige controle bij een geschil over de toepassing van de nomenclatuur gegeven te worden na, en toegevoegd te worden bij, het advies van de Technische geneeskundige raad. In die interpretatie geeft de Dienst voor geneeskundige controle, die namens het RIZIV optreedt in het geschil voor de Commissie van beroep, op die manier twee keer zijn standpunt weer : een eerste keer over het advies van de Technische geneeskundige raad, en een tweede keer tijdens de terechtzitting voor de Commissie van beroep, aangezien de wet bepaalt dat de verslaggever van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV tijdens die terechtzitting moet worden gehoord. Hieruit vloeit een verschil in behandeling voort met de zorgverstrekker, die slechts één keer, namelijk op de terechtzitting, kan worden gehoord en zijn middelen kan toelichten.

B.3.3. De Ministerraad betwist in hoofdorde die interpretatie en stelt dat de in het geding zijnde bepaling dient te worden geïnterpreteerd in die zin dat het advies van de Dienst voor geneeskundige controle niet noodzakelijk vormelijk moet worden toegevoegd aan het advies van de Technische geneeskundige raad, maar ook kan worden uitgebracht in een aanvullend verslag dat de Dienst voor geneeskundige controle voor de Commissie van beroep kan uitbrengen.

B.3.4. Het Hof is evenwel gehouden de vraag te beantwoorden in de door de verwijzingsrechter geformuleerde interpretatie.

B.4. De Ministerraad is in ondergeschikte orde van oordeel dat het beweerde verschil in behandeling berust op een louter formeel onderscheid en dat het middel evenredig is met het

nagestreefde doel, namelijk de Commissie van beroep die uitspraak moet doen zo volledig mogelijk informeren.

B.5. Het Hof stelt vast dat, enerzijds, de Commissie van beroep niet verplicht is een niet-bindend advies van de Technische geneeskundige raad in te winnen en, anderzijds, dat het aangewezen wordt geacht het advies betreffende de juiste interpretatie van de bepalingen met betrekking tot de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen in te winnen bij die instantie die ook advies heeft uitgebracht bij de totstandkoming van die bepalingen. Nu die adviserende instantie, de voorzitter eventueel uitgezonderd, enkel uit geneesheren is samengesteld, is het niet onredelijk te bepalen, in acht genomen de specificiteit en de technische complexiteit van de aangelegenheid, dat de adviezen van dat orgaan vergezeld moeten zijn van een advies van de Dienst voor geneeskundige controle, die onder meer ermee is belast de weerslag van de adviezen op de begroting toe te lichten (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1040/3, pp. 2-3).

Bovendien kunnen na het advies van de Technische geneeskundige raad, in voorkomend geval vergezeld van een advies of verslag van de Dienst voor geneeskundige controle, de zorgverstrekkers op hun beurt conclusies of een tegenadvies neerleggen bij de Commissie van beroep, zitting houdende als administratief rechtscollege.

Bijgevolg doet de aangevoerde ongelijke behandeling van de partijen bij de behandeling van het geschil voor de Commissie van beroep niet op onevenredige wijze afbreuk aan het tegensprekelijk karakter van de rechtspleging, noch aan het beginsel van de wapengelijkheid.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 27, vierde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, schendt niet de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie bedoeld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het, onder referte aan artikel 27, derde lid, van de wet van 14 juli 1994, het advies van de Dienst voor geneeskundige controle oplegt over het advies van de Technische geneeskundige raad dat op verzoek van de Commissie van beroep wordt uitgebracht.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 2 februari 2000.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior